

ſMemudroſzju, ſe Szapjecjom Božeho Szłowa, tak ſo woni zylje torni a roſtobeni ſu pſchecziwo tej Wjernoſzi: podla teſz po: ni Gordoſzje, Rakomniſtwa, luteje Nepoſtawoſzje, Sawjeſzje ic. ſo mozemy ſWjernoſzju prajicz, tajki Szłoweſ neje niczo druhe hacz ſmerdzazy Wubhod teho Szerta. Tak roſnje je won naſ Szłoweſow pſches ton Njeh kniczomu ſezinit, ſo my tudy na Semu zadny Ruſk Kłjeba pſched nim ſecher nimamy, a dyrbinymy czerpicz, ſo won naſ czwiluje na Szjeli a na Duſchi, a mamy hiſcheze pſchi tym Boži Njew a wjecznu Szmercz na ſebi. To je ſurowe, žalofne a zadlawe Kraleftwo teho Szerta.

Tola pak, dyz my to prawje wopomnimy a woboje na Wahu polożimy, da ta Zalofz, kotruz my wot Szerta mamy, na žane Waſchnje ſtej Kraſnoſzju a ſtym kraſnym Schazom a Weſelom kſchirunanju neje, wot kotrehoz tudy ton Zandzel prjeduje a praji: Nebojczje ſo, ja pſchipo wedam wam wulke Weſelje; Wam je ſo dženſa ton Sbożnik narodzik. Staſkim Prjedowanjom zylſche ton Zandzel rad naſchej Woczi a Wutrobu wot tajſeje czertowſkeje Zalofzje wotwobrocicz, a naſ ſaſo na to Džeczatko pokafacz, ſo by ton Skutk jeneho kraſneho a wužitneho Prjedaria dokonjat, dy by naſ tam pſchineſt, ſo bychmy teho Sbożnika prawje woladali a ja naſche Szjelo a Krej ſpoſnacž nawukli. A je wjeſzje wjerno, dy by ſo ſtač molo, ſo by tajke luboſne a weſele Snamjo ſczłowſkej Wutrobu ſapſchijate bylo, da by ton Troſcht a Weſelje wot tajkeho naſcheho Sbożnika knedogrunowanju bylo, a by wulzy pſchewaziło ſchitku Zalofz a Schfodu, kotruz wot teho Szerta mamy, hacz je to runje wulka a wjeczna Schfoda.

Dyž da my tak teho Szerta zemmy pſchewinycz ſewſchitkim jeho Jydom, Njewom,

Helu, a Szmerczu, a pſched nim ſecher bycz, da ſo jeno ſtač dyrbi pſches to ſlotke Poladanje a Troſcht teje Wjery, wot kotrehoz tudy ton Zandzel prjeduje a praji: Wam je ſo ton Sbożnik narodzik. Dyž tajke Poladanje prawje do Wutroby pane, da je ta Wjez hižom dobyta, pſchetož ſtym ze ton Zandzel tajke Myſlje do naſcheje Wutroby ſawizacz: Ton Szert je me a ſchitkich Szłoweſow hubenje do Haniby pſchineſt, a wobſynyl, do Božeho Njewa a wjeczneho Satamanſtwa ſacziznyl, to je lejdyr wjerno, ale tak wulka ta Schfoda neje, ton Schaz, kotryž mi Boh dal je, je pſches Wjeru weczu, menujzy, ſo Boh, moj Kneſ, tak hubenje tu człowſku Schlachtu newobſyne, aby we nej nebydli, fajz njedze ton Szert tych Szłoweſow wobſyne, ale won bu ſam wjerny Szłoweſ, tak ſo bojſka a człowſka Natura we Kryſtuſu jena Parſchona bu. Tak bliſko ton Szert temu Szłoweſej pſchindž nemože. Pſchetož hacz won runje teho Szłoweſa wobſyne, da tola ton Szłoweſ woſtane Szłoweſ, ton Szert woſtane Szert, a ſtaj dwje roſdžjeleni Parſchoni a Naturi. Boži Syn waſ je człowſku Naturu na ſo wſal, ſo ja ſWjernoſzju prajicz možu: Ton Szłoweſ je Boh, a Boh je Szłoweſ we jenej neroſdžjelenej Parſchoni. Tehodla je naſch luby nadny Boh we Nebefach ſnewurekne nej Duboſzju a Szmjelnoſzju kczłowſkej Schlachezi ſo wele bliže do teje hubeneje, wot Szerta ſazpeneje, czwilowaneje, a najbole haneneje Natury podal, a wele bliže do naſcheho Szjela pſchichoł, hacz ton Szert pſchindž može, ton može jeneho Szłoweſa wobſynycz a czwilowacz, ale won nemože we Parſchoni Szłoweſ bycz, czi Naturi woſtanetaj zylje roſdžjeleni. Ale pſches ton weſely Narod teho Džjeſzja je Boh we jenej Parſchoni ſnaſchej człowſkej Naturu ſo ſjednoczik, a je ton Syn Boži wopravdži naſche Szjelo a Krej, kiž je ſo wot